Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 17de Marts 1861.

(Fra „Deseret News.")

Jeg ønsker i Dag at tage min Text af Salomons Ordsprog: „Aabenbar Straf er bedre end skjult Kjærlighed. Saar af en Ven ere trofaste, men en Fjendes Kys ere svigfulde." Jeg skal tale lidt om det store Princip, som indeholdes i dette Skriftsted. Det er Noget, som vedkommer alle Folk og berører et meget ømt Sted i Menneskenes Følelser. Deres Følelser ere meget fine; modsiig deres Dømmekraft eller deres Smag, og strax forstyrres Ligevægten i deres Sindsstemning. At blive irettesat eller revset er ikke behageligt for vore Følelser. Selv om vi have mange tusind Feil, som vi ere os bevidste, vide I godt, at vi ikke holde af, at Nogen taler til os om dem. Det er en af de værste Malstrømme, kan jeg sige, som Menneskene kunne komme i, thi den leder lige til Fordærvelse, ja omstyrter endog Throner og Riger. Ligemeget hvad en Konge gjør, maae vi som hans Undersaatter sige, at Kongen gjør Ret og kan ikke feile. I vide godt, at saaledes ere Nationernes Anskuelser i denne Henseende. En Konge kan ikke gjøre Uret og følgelig ikke drages til Ansvar. Og naar han sender sine Fyrster, sine Ministre eller Gesandter til at udføre Noget for sig, sige de til Folket, til hvem de sendes: „Kongen er hellig og kan ikke gjøre Uret, og hans Udsendinge ei heller." Dette er den fremherskende Tone blandt Nationerne.

Hvem tør anerkjende, at de handle forkeert? Folkets Følelser have været og ere: „Jeg vil ikke taale nogen Irettesættelse af Dig; min Dømmekraft, min Villie, min Forstand, mine Ønsker og Tilbøieligheder staae over Andres." Jeg bryder mig ikke stort om, hvad Salomon gjorde i sine Dage, eller hvormange Individer han revsede; men jeg ønsker, at Guds Riges Borgere skulle modtage en Irettesættelse med Velvillie, naar den gives af en Ven, og kysse Riset og have Ærbødighed so den revsende Haand — med andre Ord, at de skulle forstaae, at Irettesættelse af en Ven er til deres Gavn. Dette Princip udøves ikke andre Steder paa Jorden; dog gjelder denne Bemærkning

mere de civiliserede Nationer end de vilde Folkeslag. I Verden trædes i Almindelighed al Iretlesætten under Fodder. Ligemeget af hvad Charakteer en Konge, Præsident, Regent eller høiere Embedsmænd ere — „de kunne ikke feile," og de ønske at faae denne Tro almindelig indprentet i Folket. Men saa er det ikke i dette Rige; det maa ikke og kan ikke være saa. Det har aldrig været saa, og jeg troer, at mangen en Mand har forladt denne Kirke, fordi han er bleven irettesat for sin urigtige Handlemaade. Alle Saadanne vilde have den Tilfredsstillelse, som Br. George A. Smith sagde forrige Søndag, at naar de opløfte sine Øine i Helvede og tænke paa sine tidligere Forbindelser med dette Folk, kunne de sige: „Vi ere blevne forurettede." Hvilken Trøst! Hvilken Tilfredsstillelse!

Vi ønske, at de Ældste skulle straffe det Onde, naar det viser sig. Kunne vi tilskrive total moralsk Fordærvelse alle de Feil og Skrøbeligheder, vi see hos Menneskene, og slutte deraf, at der ikke er noget Godt i dem? Nei, ingenlunde. Dersom I see en af Eders Brødre feile i Ord eller Handling, da udforsk først, om den Person ønsker at gjøre Godt, eller om han foretrækker det Onde. Undersøg om der endnu er en Gnist af Guds Aand i ham, og er han i Besiddelse af en Smule Lys, og hans Attraa er at gjøre Ret, da tilskriv det ikke Fordærvelse, men den menneskelige Svaghed; det er en Feil, Mangel paa bedre Forstand, paa Aabenbaring, paa rigtigere Dømmekraft. Tal til ham derom paa en venlig, kjærlig, broderlig Maade; tag ham ved Haanden og siig ham, hvad han maa omvende sig fra.

Hvormange har jeg ikke seet, som — naar Nogen har sagt dem deres Feil, sigende: „Broder, Du har gjort saa og saa; seer Du ikke, hvor galt Du har handlet i dette og hiint. Kan Du see, Du har manglet bedre Dømmekraft? Hvor uret Du dog har handlet!" — ere blevne nedslaaede og have været færdige til at sige: „Jeg troer ikke, jeg duer til Noget; jeg troer virkelig ikke, jeg fortjener et Navn i Guds Rige." Man vil høre vise Mænd tale saaledes. Fortæl dem, at de have udspredt et falsk Rygte uden deres Vidende; fortæl dem, at de have sagt dette eller hiint til sine Venner, eller at de have begaaet Noget, som er uviist, forargeligt og syndigt, og I ville maaskee bringe selv en viis Mand til at sige: „Hvis jeg er skyldig i dette, fortjener jeg ikke at have en Plads i Guds Rige." Men dette er en meget uviis Udtalelse. Ere I fuldkomne? Nei. Vente I at see Nogen, der er fuldkommen? Nei, ikke endnu paa en god Stund. Troe I, at enhver Egenskab i Eders Væsen er fuldkommen? Jeg troer det ikke. I kunne være belavede paa, at hvis jeg seer noget Forkeert ved Eder, vil jeg gjøre Eder opmærksomme derpaa; jeg vil revse det Onde, men i al Kjærlighed. Hvad sige I, Overpræster, Biskopper og øvrige Embedsmænd i Guds Rige, ville I revse det Onde, naar I see det? Ja, de fleste Ældster vilde gjøre det, og for Mange desværre af Ondskab og personlig Uvillie. Naar denne eller hiin Ældste seer en Mand handle forkeert, og det ikke directe kommer indenfor hans Omraade, siger han: „Det er Noget, som ikke directe angaaer mig, endskjøndt han gjør Uret mod sine Medmennesker." Vil han irettesætte ham? Nei, ikke før han selv bliver fornærmet, og da staaer han op med Bitterhed i sit Sind og revser med Vrede. En saadan Adfærd vil gjøre Skade. Det er ikke Tugtelse af en Ven, men Tugtelse af En, der er bleven en Fjende.

Naar I see Nogen afvige fra Pligtens Sti, da tilretteviis ham, ligemeget hvem han har handlet uret mod. Vil det

have en gavnlig Virkning? Ja, hvis I revser ham med Evangeliets Aand, Sagtmodighedens Aand. Revs som en Fader bør revse sine Børn, men ikke som en tyrannisk Herre sine Slaver. Gaa frem paa denne Maade, Brødre, og I skulle erfare, at „aabenbar Straf er bedre end skjult Kjærlighed," og at de Saar, som I bibringe, ere bedre end en Fjendes svigagtige Kys. Dette er en Gjenstand, som jeg ofte har overveiet. Jeg har talt lidt derom og søgt at gjøre dette Princip forstaaeligt for de Hellige. Naar I see En skade eller forurette Eders Næste, da er det Eders Pligt at sørge for, at Vedkommende bliver revset paa den rette Maade, som om han havde fornærmet Eder selv. Dette kan synes haardt at troe; men dersom I ønske at rette paa Menneskene og lede dem til Liv og Frelse, da er det jo ligegyldigt, hvor det Onde findes, og mod hvem det øves. Er det ikke altid en Herrens Tjeners Pligt, at rette paa en Persons Feil, at hjælpe ham at afkaste alt Ondt og stille ham paa Saliggjørelsens Vei, naarsomhelst Leilighed tilbyder sig? Dette er Enhvers Pligt.

I behøve ikke at vente, indtil Nogen træder Eder paa Tæerne. Dersom I skulde see, at John slipper sin Hest ind paa sin Nabo Williams Hvedeager, vilde I da roligt gaae videre? Men saadan er nogle Ældsters Færd, og de fleste Menneskers i Verden. „Det er ikke min Hvede, det er Williams, og det er Noget, som ikke vedkommer mig." Naar I vide, at John har ladet sin Hest ødelægge Williams Ager, eller paa anden Maade har fordærvet hans Gods, skadet hans gode Navn eller gjort ham nogen Fortræd, ville I da vente, indtil han gjør ligesaa med Eder? Hvis I gjøre det, kunne I være ligesaa sikkre paa at gjengjelde Ondt med Ondt, som I ere paa, at I leve. Dersom I ville imødegaae det Onde, naar det ikke personligt vedkommer Eder som Individ betragtet, men kun som et Medlem af Samfundet, da vilde I have al den Kjærlighed for John, som en jordisk Fader har for sin Søn, og vilde gaae til ham og foreholde ham hans Feil, vise ham den rette Vei og give ham en gavnlig Irettesættelse. Vente I derimod, indtil han tager en Pæl ud af Eders Gjerde, indtil han slipper sin Hest eller Oxe ind paa Eders Mark, tager Brænde af Eders Brændestabel, og I saa møde ham, da ville I møde ham med Vrede. I ere fortørnede over en saadan Opførsel, og I foresætte Eder ikke at lade det gaae ustraffet hen. Er det ikke saa? Jeg skal ikke sige mere om denne Gjenstand, men jeg ønsker, at I skulle kjende den rette Maade, hvorpaa man kan forbedre Folk, hjælpe dem til at aflægge sine Feil, give dem sande Principer istedetfor deres nedarvede Vildfarelser og faae dem til at efterleve dem i deres daglige Liv. Det er paa denne Maade vi skulle renses og luttres.

Jeg har seet Ældster oprække sin Haand paa at ville staae hverandre bi under alle Omstændigheder, i alle Tilfælde og paa ethvert Sted. Hvad fører dette til? I love at opholde hverandre, og ved første Leilighed En har gjort Uret, gaaer han til Eder og siger: „I have lovet, og det med opløftet Haand, at opholde mig; I lovede i Israels Guds Navn, at understøtte mig; gjør det nu; jeg vil minde Eder om Eders Pagt." En Anden handler forkeert, og I ønske at faae ham revset i Eders Qvorum. Her siger han: „Nei, I have høitidelig lovet at opholde mig; gjør det nu, eller bryd Eders Pagt." Mange opfatte det saaledes, og det vil lede dem Trin for Trin til Fordærvelse.

Jeg har ofte lagt Mærke til den Følelse blandt de Hellige: „Jeg vil ikke modtage nogen Irettesættelse af Dig." Jeg har hørt ikke saa Faa af Brødrene sige til

mig: „Broder Brigham, jeg vil ikke taale Deres Revselse.“ Mit Svar er, hvad ville I gjøre ved det? Jeg vil revse Eder, indtil jeg finder, I have faaet nok. Jeg troer, jeg har beviist for Enhver, at jeg aldrig har revset i Vrede eller af Ondskab, men med en faderlig Aand, og jeg troer, at enhver god Mand, jeg har revset, er overbeviist derom. Jeg troer, at Nogle af dem, jeg har irettesat, ere faldne fra, men de ere ikke mange. Engang imellem kan det hænde, at en Mand, der har faaet en alvorlig Tugtelse, forlader dette Rige, men det er meget sjelden.

Sandt nok, Følelserne ere forskjellige, og der er ogsaa Grader i Straffen. I føle maaskee til at revse et Individ haardere end et andet. Man kan, billedlig talt, gjerne slaae een Ældste i Hovedet med en Stok, og han vil ikke troe, det var Andet end et Straa, dyppet i Sirup, han fik at slikke paa. Der er Andre derimod, som, hvis I tale et Ord til dem, eller slaae dem med et Halmstraa, ville blive aldeles forknytte — de ere saa ømfølende som et Barn, og ville smelte som Vox for Ilden. Saadanne maae ikke revses strengt; man maa afpasse Straffen efter Ens Gemyt. Andre kan man tale til hele Dagen, uden at de vide, hvad man taler til dem om.

Naar Du har faaet den Idee, at Du er uværdig til at staae i Guds Rige, da stands et Øieblik og tænk Dig om. Ønsker Du at være en Hellig? „Ja, jeg vilde give Alt i Verden, selv mit Liv, for at kunne være en sand Sidste-Dages Hellig!“ Hvad, og da sige, at Du ikke fortjener at have en Plads i Guds Rige? Det er den uviseste Udtalelse, Du kan gjøre Dig skyldig i. Vi danne Hellige netop af saadanne Charakterer. Jeg venter selv at blive en Hellig, uagtet jeg har mange Svagheder; men jeg stræber at blive af med dem saa hurtigt, jeg kan. Ønsker jeg ikke at gjøre, hvad der er ret? Jo, og Evangeliet er givet i det Øiemed at gjøre os bedre og bringe os til Forstand. Naar Brødre komme sammen og fortælle hverandre deres Feil, da bør I med Taknemmelighed modtage Tilrettevisningen og aabent og ærligt vedkjende Eder Eders Feil. Man kan ofte feile, uden at vide af det, men man maa altid føle til at sige: „Jeg ønsker, Du vil oplyse min Forstand, at Du vil tage mig ved Haanden, saa vi kunne støtte og hjælpe hinanden i vor Svaghed.“ Venter Nogen at see en fuldkommen Mand? I ville ei faae ham at see i denne Tilværelse.

Til den Tilstand, som vi nu befinde os i som dødelige Væsener, hører en vis Grad af Fuldkommenhed. Mange opnaae denne, og de have ligesaa varme Ønsker for at blive Hellige, som nogensinde Engelen Gabriel havde. Bør man saa forkaste Nogen paa Grund af hans Svaghed? Nei, men revs ham derfor, overbeviis ham om hans Feiltrin, udpeeg den rette Vei for ham og see, om han vil vandre paa den. Det er den Maade, jeg ønsker, de Ældste skulle gaae frem paa. Naar I besjæles af Christi Aand, da frygt ikke for at møde din Broder, din Søster eller dit Barn og irettesætte dem for deres Feil i al Kjærlighed. Afhold Eder aldrig fra at optræde mod det Onde, da ville I altid gjøre Godt. Men dersom Bitterhedens Aand boer i Eder og I føle, „at denne Broder har traadt mig paa Tæerne; han har søgt at skade mit Navn ved at bagtale mig,“ da ere I selv mere eller mindre paa Afveie. Gid alle Ældster vilde betragte sit „gode Navn“ i samme Lys som jeg, da vilde det aldrig bekymre dem, hvad Andre sige om det. Dog, dersom I vinde en god Indflydelse, saa søg at bevare den; og dersom I have feilet, og I omvende Eder fra den Feil, ville I

vinde Yndest baade hos Gud og hos de Hellige; men hvis I vedblive at gjøre Ondt, ville I aldrig erholde den Indflydelse, I ønske.

Jeg troer gjerne, at Jordens Konger vilde give Halvdelen af sine Riger for at vinde sine Undersaatters Kjærlighed; de vide godt, de ikke have den. Ingen af Præsidenterne for de eengang Forenede Stater har nogensinde havt mere end Halvparten af Folkets Sympathi og Hengivenhed. De jordiske Regenter vilde give Verdener for Besiddelsen af den Indflydelse over Nationerne, som jeg har over dette Folk. De have den ikke; og den Mand, som nu er bleven kaaret til Præsident over en Deel af Amerika, vilde give sin halve Magt, dersom han kunde faae den samme Indflydelse over sit Folk, som jeg har i Guds Rige. Han kan ikke faae den. Prov paa at irettesætte ham, og han vil blive fornærmet paa Øieblikket. Lad En af hans Cabinet, f. Ex. William H. Seward, gaae til Præsidenten og sige ham hans Feil, og han vil strax tage det ilde op. Han vilde maaskee svare: „Jeg forstaaer mig ligesaa godt derpaa som De," og maaskee han ogsaa i enhver Henseende har mere Dømmekraft end Mr. Seward. James Buchanan vilde blive stødt derover, og selv Washington, saa god en Mand han var, vilde ikke have taalt nogen Irettesættelse. Han vilde have anseet det som en Krænkelse af sin Værdighed, om Nogen havde sagt ham, at han feilede.

Hvis I kunne vinde Indflydelse paa en retfærdig Maade, da bevar den som Eders Øiesteen. Hvad Eders gode Navn blandt Folket angaaer, hvordan ville I bevare det? Det bedste, I kunne gjøre, er at afstaae fra alt Ondt og omvende Eder fra enhver Feil, naar Eders Brødre gjøre Eder opmærksomme derpaa, og at bede Gud og dem om Tilgivelse. Naar I have gjort Uret, hvad gavner det da, om hele Verden siger, I ikke have gjort det? Intet, thi den vilde selv have Uret i det Punkt.

Stød Ingen bort, hverken Mand eller Qvinde, Gammel eller Ung. Om de ogsaa begaae en Feil i Dag og en anden i Morgen, men ønske Tilgivelse, og deres Attraa er at blive sande Hellige, da tilgiv dem ikke blot syv Gange, men halvfjerdsindstyve Gange syv om Dagen, dersom deres Hjerter ere fulde af Begjer efter at gjøre Ret. Lad os foresætte os at bære over med deres Svagheder og sige: „Gud velsigne Dig i dine Bestræbelser for at gjøre bedre i Fremtiden," og handl som vise Huusholdere i Guds Rige.

Jeg har talt længere end jeg ventede, og ønsker nu, at Br. Kimball skal tale lidt.

Gud velsigne Eder. Amen.

Tilstanden i Amerika. Det vil vistnok interessere de Hellige at see af vore Blandinger, hvor frygtelig Tilstanden er hiinsides Havet. Brevskriveren kan med god Grund grue for Fremtiden, naar han er Øienvidne til den Forbittrelse, som hersker mellem Mand og Mand, men vi kunne desværre ikke dele hans Haab om, at Tiderne snart ville forbedre sig, thi Herren har sagt i en Aabenbaring til Propheten Joseph i Marts 1831, „at Enhver, der ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa flye til Zion for Sikkerhed." Red.

Dromme.

(13de Capitel af „Key to Theology.“)

„Men Gud taler eengang, og anden Gang, og dog seer Mennesket det ikke. I en Drøm, i et Syn om Natten, naar en dyb Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Seng, da aabenbarer han det for deres Øre, og besegler deres Underviisning.“ Job 33, 14. 15.

I enhver Tidsalder og Huusholdning har Gud aabenbaret mange vigtige Lærdomme og Advarsler ved Drømme.

Naar de ydre Tænke- og Iagttagelsesorganer have ophørt sin Virksomhed, naar Nervernes Spændkraft er slappet og hele det jordiske Menneske er hensunken i stille Slummer, da have de aandelige Organer i en vis Grad Frihed til at optage sine vante Functioner — at tilbagekalde nogle svage, forvirrede og halvt udslettede Erindringer fra den himmelske Verden og de dyrebare Scener, Sjælen oplevede i sin forrige Tilværelse, fra hvilken den er nedsteget for at iføre sig et Tabernakel af Kjød. Menneskenes beslægtede Aander, deres beskyttende Engle, svæve da omkring dem med den inderligste Hengivenhed, den ømmeste Deeltagelse. Aand omgaaes med Aand, Tanke møder Tanke, Sjæl sammensmelter med Sjæl i fælles, reen og evig Kjærlighed.

I denne Tilstand er vor Aand istand til at samtale med Guddommen, med Engle og retfærdige, fuldkomne Mænds Aander.

I denne Tilstand omgaaes vi ofte med vor afdøde Fader, Moder, Broder, Søster, Søn eller Datter; eller med vor hedengangne Ægtefælle, hvis Hengivenhed for os, der har slaaet sin Rod i de evige Elementer eller udstrømmer fra Kjærlighedens uudtømmelige Væld, aldrig kan forringes eller svækkes ved Døden, eller ved Adskillelse i Tid eller Rum.

Vi have maaskee havt en Ven af det andet Kjøn, hvis Hjerte slog for os, hvis Bryst svulmede af de skjønneste Forhaabninger om en lys Fremtid ved vor Side, hvis Lykke i Tid og Evighed aldrig vilde blive fuldkommen uden at forenes med Gjenstanden for alle hendes Tanker. Et saadant Væsen, der blev bortrykket fra Tiden i sin Ungdoms Blomst, lever i den anden Sphære med det samme lyse Haab og vogter ethvert af vore Trin paa vor Vandring paa Livets knudrede Sti, med bestandige Ønsker for vort evige Vel og Længsel efter vor lykkelige Ankomst til den samme Sphære.

Med hvilken inderlig Kjærlighed ville de ikke vaage over os, medens vi sove, svæve om vort Hovedgjerde og søge ved Hjælp af det aandelige Fluidum at sætte sig i Rapport med vor Aand, for at advare os om Farer og Fristelser, mildne vor Sorg og skjenke os Trøst, eller for at afværge de Onder, det maatte forestaae os, eller maaskee give os et Tegn paa Gjenkjendelse eller udødelig Kjærlighed.

Det er de Rene af Hjertet, dem, der elske Sandhed og Dyd, som kunne vurdere disse Bemærkninger, thi de vide, idetmindste af en lille Smule Erfaring, at disse Ting forholde sig saa.

Men de, som ere vante til at søle sig i Last, Usædelighed og Vederstyggelighed; de, som daglig søge at tilfredsstille deres syndige Lyster; de, som hverken troe paa Jesum Christum eller prøve at bede til ham og holde hans Befalinger; de, som ikke værne om den himmelske Kjærligheds rene, uskyldige og hellige Glæder, men som offre enhver ædlere Følelse paa Syndens

og Vellystens Alter — Saadanne kunne ikke forstaae eller sætte Priis paa disse Linier, thi deres gode Engle, deres beslægtede Aander have forlængst forladt dem og ophørt at paavirke dem af Bedrøvelse over deres Vandel, og de have med Afsky vendt sig fra dem.

Herrens Aand er ogsaa bleven krænket, den har unddraget sig dem og overladt dem til at kjæmpe alene i alle Livets Farer og Sorger, eller overgivet dem til Ledsagelse af Dæmoner og urene Aander. Slige Individer drømme om Hoer, Sviir, Vellevnet og Forbrydelser af enhver Slags. Saadanne have Forudsølelse af en sørgelig Død, af Mørket og af Satans og onde Aanders Tugtelse.

Men salige ere de, som ikke forspilde sin Ret til Beskyttelse og Varetægt af og Samqvem med de himmelske Væsener, samt rene og hellige Aander.

Førstnævnte Slags Mennesker kunne vi kun advare, og vi besværge dem ved Kjærlighedens Glæder, ved alle det evige Livs Goder, ved Frygten for Døden, Mørket og den truende Evighed, ja, ved hans Blod, som døde for os, ved hans Seir, som i Triumph opstod af Graven, ved deres Ærbødighed for deres aandelige Slægtninge, som med Glæde vilde elske dem i Verdener uden Tal, at standse paa deres syndige Bane og i dyb Ydmyghed adlyde Jesu Christi Bud og Love, saa at Guds Aand kunde vende tilbage til dem, og deres gode Engle og Aander atter kunde optage sit hellige Hverv.

O, hvilken Trøst er det ikke i denne usle Verden at vide sig elsket og bevogtet af almægtige, varmtfølende og dyrebare Venner!

En Drøm! Hvad have ikke Drømme udrettet?

Drømme og deres Udlæggelse bragte Jacobs elskede Søn fra Fængslet og gjorde ham til Første-Minister i Ægypten og til Frelser for en Nation og sin Faders Huus.

Drømme og Drømmes Udlæggelse hævede en Daniel fra Slaveri eller varende Fangenskab i Babylon til at bære den kongelige Guldkjæde, og til at undervise Fyrster i Regjeringssager, medens han selv præsiderede over Gouverneurer og Landshøvdinger over mere end hundrede Provindser.

Drømme og Udlæggelse af Drømme have aabnet Fremtiden og betegnet Herredømmets Skjebne gjennem alle Tidsalderes Omvæltninger, indtil den Dag, da alene Hellige skulle regjere, og Udødelighed alene herske.

Ak, hvilken forfærdelig Tilstand befandt ikke Saul, Israels Konge, sig i, da Philisternes Hær stod beredt til Slag mod ham, og Herren hverken svarede ham ved Drømme, ved Propheterne, ved Syner eller ved Urim og Thummim!

Han søgte ad ulovlig Vei at sætte sig i Rapport med faldne Aander, nemlig ved „Magnetismen." Derved lærte han sin Skjebne at kjende og styrtede sig i Kampen med haabløs Fortvivlelse. Han selv, hans Sønner og Israels Hærskarer fandt Døden hiin frygtelige Dag, medens David, til hvem disse Gaver vare blevne overførte ved Ordination og hellig Salvning af Samuel, hævede sig ved deres Hjælp op paa Israels Throne.

En Drøm underrettede Joseph om, at hans vordende Hustru skulde føde en Søn. En Drøm advarede ham at flye til Ægypten med det nyfødte Barn og dets Moder. En Drøm forkyndte ham i Ægypten Kong Herodes' Død og raadede ham at vende tilbage til sit Fødeland.

En Drøm befalede de vise Mænd fra Østerland at tage en anden Vei hjem, for ikke at forraade det spæde Barn til Herodes.

Drømme og Syner advarede Paulus og Apostlerne og de Hellige paa deres Tid om mange Farer, Skibbrud, Forfølgelser og Død, og aabenbarede dem Midlerne til Frelse.

Drømme og Syner fulgte dem mere eller mindre under hele deres Missionsvirksomhed, medens de vare her paa Jorden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

De Hellige forstaae i Almindelighed godt Nødvendigheden af at samles til Zion for at lære om de Ting, der henhøre til deres Saliggjørelse, da Meget har været strevet derom, og de Ældste tillige have bestræbt sig for at fremstille denne Gjenstand i dens rette Lys, hvisaarsag de Fleste af Herrens adspredte Folk længes meget efter at komme ud fra Babylon, for at kunne undflye dens Straffedomme. Men deres fornemste Studium er udentvivl, hvorledes de skulle faae sit Hjertes Ønske opfyldt. Dem, som have Midler nok, hvile denne Gjenstand maaskee ikke saa haardt paa Sinde, som Tilfældet er med dem, der ere aldeles afhængige af Andres Hjælp for at komme hjem til Herrens Stad. De føle maaskee ikke til at øve sin Tro i saa stor en Grad, uden forsaavidt at faae sine Eiendomme solgte; men om Saadanne ikke føle Nødvendigheden af at øve Tro for sig selv, burde de destomere tænke paa de Fattiges Udfrielse. Det er i Sandhed en hellig Pligt, der paahviler de Formuende i Kirken, at hjælpe deres værdige og trængende Sødskende.

Det Spørgsmaal opstaaer ofte i vort Sind: Forhindre ikke Mange af de fattige Hellige selv sin Emigration, directe eller indirecte, ved en uviis Vandel? Vi have Exempler paa, at dette har været Tilfælde, og vi ville i Korthed søge at fremstille, hvordan dette kan skee. En Person f. Ex., som har været i Kirken flere Aar, men som ikke har havt Leilighed til at emigrere, seer Andre, der ere indkomne senere i Kirken, at vandre hjem. Dette fremkalder Utilfredshed, han begynder maaskee at klage over Partiskhed hos En eller Anden, og bliver tilsidst misundelig paa de Lykkelige, der reise. Ved en saadan Opførsel vil Mørket sænke sig over hans Aand, Tvivl fortrænge Troen, og endelig troer han sig forglemt eller tilsidesat, samt at han er fordømt til bestandig at hensukke sin Tid i Babel. Naar Misundelse indsniger sig hos de Hellige, er den liig en Kræft for Sjælen. Den spærrer aldeles Veien for dem, tillukker alle Kilder for deres Udfrielse og vil ligeledes afskjære Forbindelsen mellem dem og deres Gud, eller med andre Ord, de kunne ikke nærme sig til ham med den Fortrøstning, som vil forskaffe dem den forønskede Velsignelse. Vi have i vor Virkekreds bragt i Erfaring, at der gives dem, som kalde sig Hellige, hvilke have været misundelige paa dem, der havde Midler, eller idetmindste vare stillede i saavidt gunstige Omstændigheder, at de kunde udvirke sin Emigration, og før de vidste af det, hvilede Mørke over deres Sind. Saadan en Adfærd er ikke ret, og de, der gjøre sig skyldige deri, ville ei trives i Pagten, ei heller glæde sig ved Herrens Velbehag. Hvordan kunne saadanne Individer vente, at den Almægtige skal bønhøre dem og bevirke deres

Udfrielse? Hvis Nogen vil have Guds Naade og sine Brødres Velvillie, da lad ham bandlyse alle slige Aander og være taknemmelig for, at idetmindste Nogle af hans Sødskende ere velsignede med jordiske Goder til sit eget og Andres Gavn, da vil alle gode Gavers Giver i rette Tid nok ogsaa erindre ham og føre ham hjem til Zions Hvile.

Om Nogen bliver hjulpen med Midler af sine Sødskende eller af Fremmede, da ansee det som en Velsignelse fra Herren, og gjør fornuftig Brug af samme. Handler retskaffent mod alle Mennesker, og om I have maattet gjøre Gjeld, da stræber altid at afbetale den efter Evne, saa I kunne begrunde Eders Tillid og Agtelse. Vi gjøre disse Bemærkninger til Gavn for dem af de Hellige, paa hvem de passe, fordi vor Opgave er at befordre Eders Vel. Da de Hellige hjemme i Zions fredelige Dale udrække en hjælpsom Haand for at samle de Fattige fra Adspredelsen, er det vort inderligste Ønske, at ogsaa de Hellige her vilde gjøre alt Muligt for at understøtte dem i dette priisværdige Foretagende. Den nuværende besparende Plan for de Helliges Hjemsamling er given ved Inspiration af den Almægtige og er afpasset efter de Begivenheder, som snart ville finde Sted blandt Nationerne. Derfor ønske vi, de Hellige maae see disse Ting i deres rette Lys. Have I hidindtil havt Tro paa Gud og Israels Indsamling, saa have I nu endnu større Grund til at øve Tro derpaa, eftersom Dagen nærmer sig, da Herren vil gaae i Rette med Nationerne. Værer aldrig forsømmelige i Eders Pligters Opfyldelse, ihukommer alle Eders Pagter med Herren og med hverandre, skyer al Bagtalelse og Sladder, holder fast ved Sandheden, saa I kunne voxe i Viisdom og Forstand, saa Eders Tro kan styrkes, og saa I kunne gaae seirrigt gjennem enhver Prøve og blive frelst med et evigt Liv i vor himmelske Faders Nærværelse, hvor I kunne nyde Omgang med de celestiale Væsener og arve Riger, Fyrstendømmer og Magter evindeligen.

Brev fra Ældste N. Wilhelmsen.

Ombord paa „Monarch of the Sea" den 15de Juni 1861, circa 300 engl. Mile fra New York.

Præsident J. Van Cott,
Kjære Broder!

Det er med varme Følelser, jeg erindrer vort kjærlige Farvel med Dem i Liverpool i Dag for fire Uger siden, og med Taknemmelighed til vor himmelske Fader, som har sparet vort Liv og ført os saalangt som vi nu ere komne paa det mægtige Dyb. Vor Reise har været lykkelig. Enighed og Kjærlighed har sammenbundet vore Følelser, ingen Overtrædelse kjendes og ingen Udelukkelse har fundet Sted, men vi glæde os i Evangeliets herlige Haab nu snart at sætte vore Fødder paa Josephs Arveland, og at fortsætte vor Reise til Zion. Fire Børn ere fødte siden vi forlode Kjøbenhavn, nemlig: Christen Steenhavens Hustru af Vensyssel fødte en Datter imellem Kjøbenhavn og Kiel; Ungermann Olsens Hustru fødte

en Datter, kaldet Atlante, desforuden ere to fødte iblandt de Engelske, af hvilke det ene døde.

Otte Dødsfald ere indtrufne siden vi forlode Kjøbenhavn, nemlig: Ungermann Olsens Datter, 14 Maaneder gl., Pehr Pehrsons Datter af Stockholms Conference, $3^{1}/_{2}$ Aar gl., Peter Degns Datter af Aarhuus Conference, $^{1}/_{2}$ Aar gl., Christen Christensens Datter af Vensyssel Conference, $2^{1}/_{2}$ Aar gl., to Børn iblandt de Tydske og en gammel engelsk Søster paa 70 Aar, og ovennævnte Barn iblandt de fødte, 7 Dage gl. Naar vi betragte, at vort Compagni bestod af circa 1,000 Sjæle, have vi Aarsag til at være Herren meget taknemmelige for, at Fordærveren ikke har havt mere Magt iblandt os.

Ægteviede ere af Ældste John Van Cott: Carl Erik Lindholm og Johanne Nilsson, Nils Oluff Valstrøm og Eva Magdalene Nordblad, alle af Sundswalls Conference, Anders Frantzen af Aarhuus og Maren Mortensen af Kjøbenhavns Conference, Saamund Gudmundsen og Ellen Marie Mørch, begge af Brevigs Conference. Viede af Ældste N. Wilhelmsen: Lars Peter Christensen og Ane Marie Christiansen, Carl Wilhelm Julius Hecker og Karen Marie Madsen af Vensyssel Conference, Johannes Hansen og Hansine Andrea Ibsen af Bornholms Conference, Poul Christian Petersen og Marie Caroline Elisabeth Dorthea Nielsen af Aalborg Conference, Søren Peter Rasmussen og Ane Mikkelsen af Aarhuus Conference, Poul Michael Poulsen og Cecilie Jørgensen af Aarhuus Conference, samt Rasmus Jørgensen og Jacobine Kirstine Mogensen af Aarhuus Conference. Viede af Præsident Jabez Woodard: John Hernshaw og Mary Anna Stead.

De Hellige ere inddeelte i ti Districter — de Danske i 7 og de Engelske og og Tydske i 3. Som Præsident for de Engelske W. H. Kjelsey, og Thomas Morrell, Marschal. Districts-Præsidenterne: Edward Read, John J. W. Vallace, Horace Pegg, P. Nielsen, S. Gudmundsen, G. Ohlsson, A. G. Omann, L. C. Geertsen, J. Fagerberg og N. Nielsen, den Sidste tillige Marschal for de Danske. Harrison Hoved-Secretair og L. C. Geertsen Skriver for de Danske. Ved denne Inddeling have vi havt en god Orden, og Brødrene have været villige og paapasselige i sine Pligters Opfyldelse. Vi have nydt en god Omgang og en god Forpleining paa Skibet, langt over mine Forventninger; de Syge ere blevne qvægede med Viin og Øl; Sago bliver kogt til de Voxne og Mælk til de smaa Børn, og der er viist os al den Humanitet og Velvillie som muligt.

Med Hensyn til Raad for dem, som skulle emigrere herefter, da har jeg ingen at give, men overlader det til Dem eller en Anden i Deres Plads; dog føler jeg til at sige paa egne og mine Brødres Vegne, Gud velsigne Dem, Broder Van Cott, for alle de Raad og Lærdomme, som De har givet os; de ere alle passende for os og til Velsignelse for dem, som handle derefter. Vi have ingen Storm havt uden i to Dage, men meest Medvind; Herren har synligen bevaret os for Farer paa de store Vande. Vi ere komne forbi to store Iisbjerge, det ene omtrent 200 Fod høit, men det var i Morgenstunden, saa vi kunde styre bort fra dem; paa Newfoundlands Bank vare vi lige ved at overseile en stor Fiskerbaad (en Skonnert), men Taagen lettede, saa den blev reddet.

Nu, elskede Broder, min Kjærlighed til Dem er meget stor og ligeledes de Helliges. Jeg takker Dem for Deres faderlige Raad og de mange Velsignelser, jeg har nydt ved Dem og i Deres Selskab. Velkommen til „the Big Mountain,“ jeg

skal være glad ved at see Dem vende hjem til Deres Familieś Skjød. Hvad mig selv og Familie angaaer, da føle vi os lykkelige; vi have alle havt god Helsen, naar undtages den almindelige Søsyge. Nu vil jeg slutte for i Dag.

Den 17de Juni. I Dag kom Lods ombord, og alle Ansigter lyste af Glæde. Et spædt Barn fra Ravnsøie i Vensyssel Conference døde i Dag. Jeg haaber, at ingen Danske skulle blive tilbage i New York, men at Alle komme med til Florence.

Den 19de ankom vi til New York og blev modtaget af Brødrene Jones og Williams. Vi bleve indlogerede paa Castlegarden og føle os udmærket vel. Apostelen Erastus Snow er her, og han talte til de Danske i deres eget Sprog; ligeledes Broder Phister. Mine Sætninger ere nu korte, thi jeg har for meget at bestille og for lidt Rolighed. De Danske afgaae i Dag til Florence og jeg følger med, maaskee ogsaa Br. E. Snow. Jeg haaber at tilskrive Dem fra Florence, om jeg faaer Tid dertil. Undskyld Sammenhængen i dette Brev, kjære Broder, men De vil forstaae Aanden og Meningen deraf. De bedes at hilse de Hellige i Almindelighed, men i Særdeleshed Brødrene Liljenqvist, Smith, Cluff, Poulsen, Petersen, Larsen og Thomassen.

Maa Gud velsigne Dem, ønsker Deres Broder i Evangeliet

N. Wilhelmsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1838. (Fortsat fra Side 301.)

Vidnesbyrdene, som overlodes Undersøgelses-Committeen, vare Gouverneurens Ordre, General Clarks Rapporter, Udskrift af Skin-Forhøret i Richmond og en Mængde andre Papirer, der vare undertegnede af Ingen, overleverede til Ingen og stilede til Ingen, men som indeholdt Alt, hvad vore Fjender havde Lyst til.

Zions Høiraad samledes i Far West Onsdagen den 19de December 1838.

Raadet blev organiseret som følger: Ebenezer Robinson Nr. 1, Jared Carter 2, Thomas Grover 3, Reynolds Cahoon 4, Theodore Turley 5, Salomon Hancock 6, John Badger 7, John Murdock 8, Harlow Redfield 9, George W. Harris 10, David Dort 11 og Samuel Bent 12. Raadet aabnedes med Bøn af Præsident Brigham Young, som præsiderede.

Harlow Redfield udtalte sine Følelser; sagde, at hans Tro var fast som altid, endskjøndt han ikke kunde billige al Brødrenes Færd i Davies County; troede ikke, at de havde handlet saa viist som de burde, osv.

Raadet voterede, at John E. Page og John Taylor blive ordinerede til Apostler, for at indtage de vacante Pladser i de Tolvs Qvorum, hvorefter de kom frem og modtoge deres Ordination under Brigham Youngs og Heber C. Kimballs Hænder.

Voterede, at vi indsende en Petition til Hovedregjeringen med Posten.

Voterede, at Edward Partridge og John Taylor beskikkes som en Committee til at gjøre et Udkast til ovennævnte Petition, samt at der tilstaaes dem det Pri-

vilegium at vælge en tredie Mand til deres Hjælp.

Raadet hævedes til førstkommende Onsdag Kl. 1 paa samme Sted.

E. Robinson,
Skriver.

Følgende er et kort Udtog af Ældste John E. Pages Dagbog, hvilket han selv har skrevet:

„Undertegnede fødtes af Forældrene Ebenezer og Rachael Page (deres første Barn) den 25de Februar 1799. Min Fader var af reen engelsk Herkomst, min Moder derimod af engelsk, irsk og welsk. Mit Fødested var Trenton Bydistrict i Oneida County, Staten New York. Jeg annammede Jesu Christi Kirkes Sidste-Dages Helliges Tro og blev døbt den 18de August 1833 af Ældste Emer Harris, en Broder af Martin Harris, eet af de tre Vidner om Mormons Bogs Guddommelighed. Jeg blev ordineret til Ældste af Ældste Nelson Higgins, Ebenezer Page, jun. og Andre. Min Daab fandt Sted i Brownhelm, Lorain County i Ohio; min Ordination i Florence, Huron County i samme Stat den 12te Septbr. 1833.

„Jeg flyttede til Kirtland i Geauga County, Ohio, i Efteraaret 1835.

„Den 31te Mai 1836 begav jeg mig paa en Mission til Leeds County i Canada. Jeg var borte fra min Familie i syv Maaneder og tyve Dage.

„Den 16de Februar 1837 forlod jeg Kirtland med min Hustru og mine to Børn, medbringende hele min jordiske Rigdom, som bestod i en Seng og vore Gangklæder af det simpleste Slags, for at fortsætte min Mission i den samme Egn som tidligere.

„I næstfølgende Juli Maaned blev jeg kaldet til at indtage en Plads i de Tolvs Qvorum.

„Den 14de Mai 1838 begav jeg mig med et Selskab af Hellige, bestaaende af Mænd, Qvinder og Børn, paa Veien til Staten Missouri, hvor vi ankom med vore tredive Vogne den første Uge i October til et Sted, som kaldtes De Witt, omtrent sex Mile ovenfor Mundingen af Grand River paa den nordlige Side af Missouri Floden. Her bleve vi angrebne af en væbnet Pøbelskare, der behandlede os paa barvarisk Maade i et Par Ugers Tid. Vi reiste derpaa til Far West i Caldwell County, hvor vi sluttede os til Hovedstyrken af Kirken og deelte i Fællesskab med vore øvrige Søskende alle de grusomme Forfølgelser, som udøvedes mod os af en rasende Pøbel, under hvilke jeg havde den sørgelige Pligt at begrave min Hustru og mine to Børn, der vare faldne som Martyrer for vor hellige Religion. De døde som Følge af den yderste Mangel paa Livets Fornødenheder, hvilke jeg ikke kunde skaffe dem, selv for Penge.

„Den 19de Decbr. 1838 blev jeg og Ældste John Taylor i Far West ordinerede til Apostler under Ældsterne Brigham Youngs og H. C. Kimballs Hænder til at indtage nogle formedelst Frafald ledigværende Pladser i de Tolvs Qvorum. De Tolv have i Løbet af et Par Aar Tid døbt henved sex hundrede Personer og reist over fem tusind (engl.) Mile for det Meste til Fods og i den yderste Armod, hvad timelige Midler angaaer, men ene og alene opholdte ved Guds Kraft, og ikke ved Menneskers eller denne Verdens Viisdom.

John E. Page."

Torsdagen den 25de. Min Broder Don Carlos og min Fætter George A. Smith kom hjem, efter at have reist 1,500 Mile, hvoraf 900 til Fods, Resten paa Dampskibe, osv. De have besøgt forskjellige Grene og vilde have fuldendt sin Mission, havde det ikke været for Urolighederne i Far West. Da de næsten havde naaet sit Hjem, bleve de gjenkjendte og forfulgte af Pøbelen, hvilket nødte dem til at reise 100

Mile i to Døgn. Veiene vare dengang meget slibrige, og en skarp Nordvest Vind blæste dem i Ansigtet; de havde kun Lidt at spise, og undgik kun med Nød og neppe at fryse ihjel begge Nætter.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I London har der nylig raset en forfærdelig Brand — den største i de sidste to hundrede Aar. Ilden har fortæret en Mængde store Pakhuse og Søboder med deres uhyre Varelagere, og den tiltagende Blæst udbredte det glubende Element med frygtelig Hurtighed. Flere voldsomme Explosioner fandt Sted, hvoraf een hidrørte fra et Qvantum Salpeter af ikke mindre end 2,000 Tons, hvilket gav Flammerne ny Næring. Flere Fartøier, lastede med Olie, Tjære og Talg, kom i Brand, og kort efter fløde de brændende Tjære- og Olietønder langs med Flodens Bredder i en Linie af omtrent 800 Alens Længde og 150 Alens Brede, dannende med en over 20 Fod høi Lue ligesom en Ramme af Ild omkring de brændende Pakhuse. Den nedbrændte Strækning indtager en Længde af 800 Alen og en Dybde af omtrent 450 Alen. Skaden anslaaes til over tyve Millioner Rigsdaler. Mange Folk vare i Baade ude paa Floden for at opsamle den flydende Talg, men flere af disse Baade bleve desværre omringede af den luende Strøm og kom i Brand, hvorved hele deres Besætning ynkelig omkom, uden at der var mindste Mulighed for at redde dem.

Om de fornylig stedfundne Udbrud af Orøfa-Jøkul og Skapta-Jøkul paa Island indeholder „Times" Følgende: Den 23de Mai bemærkedes som første Tegn til Udbrudet en usædvanlig Nedstrømning af Vand fra Orøfa, og om Morgenen den 24de sporede de Omboende en stærk Svovllugt, der endog mærkedes i Reikjavik, i en Afstand af 200 engl. Mile. Paa samme Tid viste alle Metaller sig anløbne, undtagen Jern, selv de, som vare omhyggelig indpakkede i Bomuld. Dette var endog Tilfældet i 50 engl. Miles Afstand fra Bjerget. Denne Gang er det ti Aar siden, den sidste regelmæssige Overstrømning fandt Sted, og den nuværende Oversvømmelse indtager et Fladerum af 20 engl. Mile. Betydelige Røgskyer ere ved denne Leilighed udspyede af begge Bjerge, hvilket aldrig tidligere har været Tilfælde. Kysten var i en Afstand af 150 engl. Mile fra Bjerget bedækket med Pimpsteen.

St. Petersborg, den 4de Juli. Børstidenden yttrer om Følgerne af Pengekrisen, at Hovedbjergværksbesidderne og Bomuldsspinderierne befinde sig i stor Forlegenhed, at Sukkerfabrikerne fordre en Understøttelse af mange Millioner, at de største Capitalister begynde at lade Fabrikarbeidet standse, og at de store Brændeviinsforpagtere deels staae paa svage Fødder og deels ere fallit. Flere Compagnier liqvidere allerede. Deeltagerne i store Foretagender skaffe sig af med deres sikkreste Actier til 50 pCt.

Amerika: Ifølge en Meddelelse i „New York Herald" have Secessionisterne nu en Troppemasse af omtrent 144,000 Mand staaende i Virginien, hvorimod Unionstroppernes Antal sammesteds andrager omtrent 93,000 Mand, der for en Deel mangler tilstrækkeligt Artilleri. Stillingen omkring Washington skal imidlertid

være saa stærkt befæstet, at Fare for Hovedstaden næsten ikke er tænkelig. Af Unionseiendom, som for Tiden er i Secessionisternes Besiddelse — „stjaalen" efter Unionsbladenes Udtryksmaade — nævnes, foruden Postbureauer, Postsække og mange andre Ting: 17 Fæstninger, 18 Toldhuse, 10 Arsenaler, 1 Vaabensamling, 3 Filial-Montværksteder, 2 Marineværfter, 7 Skibe i seilbar Stand og 5 sænkede Skibe.

Om Tilstanden i Staterne skriver en i Illinois boende Dansk Følgende: „De kan troe, det er en skrækkelig Tilstand, vi leve i herover. Oprørsaanden raser allevegne, man er intetsteds sikker. Siger man et Ord, som ikke er tilpas, er man Strikken vis, thi Enhver anseer sig for kaldet til Dommer i denne Tid. Det er ikke længe siden, at en Mand her i Byen blev hængt op af nogle Personer, han var kommen i Trætte med, men blev dog skaaren ned itide af sine Venner og slap saaledes med Skrækken. I Syden skal det være endnu værre. Jeg talte for nogle Dage siden med en Mand, en Dansk, fra Alabama; han sagde, at det at hænge og slaae ihjel, hørte der til Dagens Orden; yttrede man der et eneste Ord, der tydede paa Sympathi for Norden, var man Døden vis. I Baltimore har der været et rædsomt Oprør blandt Borgerne; flere hundrede Mænd, Qvinder og Børn ere dræbte, men nu er det dog dæmpet, da Byen er bleven besat med vore Tropper. I St. Louis har der ligeledes været Opror; 30 af Rebellerne bleve deels dræbte, deels saarede paa Valpladsen. Endnu har der intet Slag været leveret, kun smaa Træfninger; thi Norden holder sig saameget som muligt tilbage, for at faae Sagen jevnet uden Blodsudgydelse, men der er kun lidet Haab om at det vil lykkes. Efter alt dette kan De nok tænke Dem, at her er mindre behageligt at være, og jeg vil oprigtigt raade enhver Landsmand, der agter at reise herover, at blive hjemme, til Tiderne forandre sig. Her er Intet, slet Intet at gjøre, Alt staaer stille og venter med Spænding paa Udfaldet af Krigen. Landmanden gjør kun saare lidet ved Jorden i Aar, han driver kun Saameget, som der udfordres til hans egne Fornødenheder. Fabrikerne staae stille mange Steder, da de ei kunne afsætte deres Fabrikata. Handelsmændene klage, da der ingen Omsætning er; Alt begynder at blive saa dyrt, saa man har Grund til at grue for Fremtiden, hvis det skal vare længe, som det er. Pengene ere her saa daarlige, som de kunne være. Den ene Bank ryger efter den anden. Her i Illinois have vi havt 150 Banker, men kun de 6 betale fuld Værdi for deres Sedler. Af de, der betale, ere de fleste gaaede ned til 70—60—50—40, ja 30 Cent for en Dollar. Det er jo en kjøn Handel."

Gouverneuren i Missouri har indkaldt 50,000 Mand af Militsen til Kamp imod Unionstropperne. Han og Statens Embedsmænd have forladt Jefferson City og brændt Jernbanebroerne vestenfor Staden. Unionstropperne forfulgte ham, og man venter snart at høre om et større Sammenstød.

Passageerdampskibet „Canadian" stødte den 4de Juni paa et Iisbjerg paa Routen mellem Quebec og Liverpool og sank 35 Minuter efter, hvorved 35 Personer omkom.

Poesie.

Mel. Naar svøbt i sorte, tykke Tordenskyer.

Stig, Jubel, høit fra Jordens lave Zone!
Op, Zion, hæv din Røst til Frydesang!
Stig høit, træng ind til Gud vor Faders Throne,
Og bland Dig der med Engles Harpeklang.
Tak ham, som os fra Evighed udkaared,
Som her paa Jord blev hadet, spottet, saaret,
At hvo, som ønsker, kan faae Børneret,
O, skulde vi da ei paaskjønne det?

Man hører ofte Mennesket at klage:
Gud har mig nu forladt, han har mig glemt!
Det skeer, naar Modgangs Sky og Trængsels Dage
Har Hjerte, Sjæl og Hu til Mismod stemt.
O, Broder, Søster, lad al Kummer svinde,
Gud vil Dig kun ved Prøver til sig binde,
Oplad dit Hjerte kun for ham i Haab,
Han lukker aldrig Øret for dit Raab.

Kom, hør engang hans milde Faderstemme,
En Salighed der er i denne Røst,
Saa siger han: „Kan Moderen forglemme
„Sit spæde Barn, hun bærer ved sit Bryst?
„Og om hun ogsaa lod sig saa forblinde,
„Saa gaaer dog Zion aldrig mig af Minde,
„Thi som Propheten siger i sit Qvad:
„Hun er mig dyrebar, en udvalgt Stad.

„Du tegnet er i begge mine Hænder,
„Og dine Mure seer jeg overalt,
„Om end det synes som jeg mig bortvender
„Har jeg dog dine Trængselstaarer talt.
„Og efter Modgangs Storm min Kraft Dig hæver,
„Og for min Magt din Fjendeskare bæver;
„Naar Nøden den er størst, jeg skjenker Fred —
„O, elsk mig da med barnlig Kjærlighed."

Ja, disse Ord vi ville os tilegne
Og ei bortkaste vor Frimodighed,
Thi skue vi end Fjender allevegne,
Gud er vor Trøst, han skjenker os sin Fred.
O, Broder, Søster, kast et Blik tilbage
Og see, hvorledes Gud i fordums Dage
Har ledet Sine med en mægtig Arm —
Endnu hans Kjærligheder lige varm.

Hvor ofte hørte vi ei Stormen suse,
Som overdøved høit vor glade Sang?
Hvor ofte saae vi Ondskabs Hav at bruse
Og true os med Død og Undergang?
Dog han, vor Gud, som Alting har for Øie,
Han til vort Bedste Alting veed at føie.
Trods derfor Alt, som Ondt os gjøre kan,
Vor Frelser, han skal være Seirens Mand.

Vi derfor glade vore Knæe nedbøie
For Dig, o Fader, som i Himlen boer,
Seu, Herre, kjærligt til os fra det Høie,
Tak for dit kjære Evangeliord.
Vi nu vor Lov og Priis til Dig frembringe,
Modtag den, Fader, skjøndt den er kun ringe,
Vi bede fuld af Haab i Jesu Navn:
O, fører os snarlig hjem i Zions Favn.

A. E. Søller.

Rettelse.

I Præsident Youngs Brev i forrige „Stjerne" er feilagtigt anført, at 30 Vogne med tilhørende Oxer skulde sælges til Mr. Schuttler, istedenfor kjøbes af ham. — Ligeledes er i den statistiske Rapport de Døde i Kjøbenhavns Conference angivet til 17 istedetfor 4.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.